

Tekster: *1 Mos 8,20-22; 9,12-16, Gal 5,25-6,8, Matt 6,24-34*

Salmer: Lihme 9.00: 751 Gud ske tak og lov, 292 Kærligheds og, 41 Lille Guds barn, 11 Nu takker alle

Rødning 10.30: 12 Min sjæl, 29 Spænd over os, 292 Kærligheds og, 41 Lille Guds barn, 438 Hellig, 477 Som korn, 11 Nu takker alle

Visdommen er retfærdiggjort ved sine gerninger, siger Jesus et sted i Matthæus-evangeliet. Det er i "Den ny aftale" oversat: man kan ikke vide om noget er rigtigt, før man ser, hvad der kommer ud af det.

Åh, man kan næsten høre folkemængden, der med en gysen og vellyst så Jesus vride sig i smerte på korset, minde hinanden om den dag, han kort tid forinden havde stået på bjerget ved Genezareth-søen, og talt så henført om Guds rige der var på vej, om hvordan man skulle hengive sig helt og fuldt til det og lade være at lade sin binde af andre krav og hensyn end netop gudsriget. Hvordan man skulle lægge alle bekymringer bag sig og som blomster og fugle leve i blind og ureflekteret tillid til at Gud, som har givet en liv og noget at leve af i går og i dag også vil gøre det i morgen. "Måske skulle han selv have bekymret sig lidt mere om, hvad der kunne ske," har de sagt, "så ville han ikke have hængt der og sprællet."

Og den dag, langfredag, havde de jo ret, de der godtede sig over at han som så frækt havde ladet hånt om almindelig, menneskelig fornuft og i stedet havde udbasuneret en fuldstændig uansvarlig himmelsk visdom, at han nu om ikke lå, så dog hang, som han havde redet. Det var netop ubekymretheden, det var netop tilsidesættelsen af borgerlig forsigtighed og af bondesnuhed, det var

netop den enøjede tillid til den himmelske far og den tilsvarende despekt for alle menneskelige magter og myndigheder, der havde ført ham til korset.

Men i dag er det ikke fredag. Det er søndag. Herrens opstandelsesdag. Og i dag er det, vi ser, ikke den forpinte taberskikkelse på korset, men den opstandne, der spreder lys og glæde til dem, der følger ham. For det var ikke korset, smerten og døden, der blev det sidste, men livet, glæden, befrielsen. Det var ikke tilintetgørelse, ødelæggelse, opløsning, der var slutresultatet, men Guds sejr over alle ødelæggende magter.

Og det er i søndagens lys. Herrens opstandelses lys, vi må høre og forstå Jesu ord om ikke at bekymre sig, men at leve i tillid til Gud og lade være at lade sig binde og forstyrre af andre magter eller interesser. For vi kender først det slutresultat, der afgør, hvad der er rigtigt eller forkert, når alt er ført til ende. Og det sker, det er søndagens budskab, først når døden er overvundet, og vi opstår med Kristus og står for Guds ansigt i evighed. Det er det, vi skal rette blikket imod, det vi skal holde os til, det vi skal lade styre vore liv og handlinger, at Gud ikke lader alt ende i død, men i liv og glæde i sit evige rige.

Det slår sår så ind i alle ugens øvrige dage, arbejdsdagene med deres tusinde forskellige krav til os, men også den fredag, hvor alt er forbi og der kun er død tilbage til os. Midt i vores dagligliv med alle de tusinde valg, vi skal træffe, klinger en søndagstone ind: hvilken vej går du nu? Livets vej eller dødens vej?

Grisling og Peter Plys gik hen ad vejen. Det blæste og vinden tudede i træernes kroner og ruskede i dem, så grenene over deres hoveder

svajede faretruende. "Åh, tænk, hvis stormen får et træ til at vælte ned over os" sagde Grisling. "Tænk, hvis den ikke gør!" sagde Peter Plys.

Der er to veje: bekymringen og ubekymreheden.

Bekymringen retfærdiggøres af, at tilintetgørelse, ødelæggelse og opløsning faktisk spiller en forfærdelig rolle i tilværelsen: stormene fejer ind over Caraibien og spreder død og ødelæggelse efter sig. Kontinentalpladerne bevæger sig i forhold til hinanden og får jorden til at skælve, så byer styrter sammen, bjerge sættes i skred og flodbølger skyller ind over kysterne. Ogovre på den anden side af jorden sidder Kim Jong-un og sender missiler henover nabolandene, mens Donald Trump tilsyneladende næsten ikke kan holde fingeren fra den knap, der skal sende hans missiler den modsatte vej.

Er der måske så ikke nok at bekymre sig om?

Jo. Men selvom det så også sker, at klimaet går helt amok og gør kloden ubeboelig. Selvom jordskælv eller meteorer splitter kloden ad. Ja, selvom det uendeligt tragiske skulle ske, at vi mennesker selv splitter den klode, vi har fået at leve på, ad med de missiler og bomber, vi selv har frembragt, så lyder søndagens budskab til os: om så alt falder i grus og bliver mørke, så er Gud der stadig, og han vil lade de ødelagte liv rejse sig og udfolde sig i liv, lys glæde og kærlighed.

For Grisling og Peter Plys, var det to sideordnede muligheder, der viste sig for dem: enten ville blæsten få et træ til at vælte ned over dem eller også ville den ikke. Og bygger man lidt videre på situationen kan man sige, at *hvis* nu blæsten virkelig vælter et træ,

kunne det blive Grislings bekymring der hele tiden fik ham til nervøst at kigge op i luften, der reddede dem, men *hvis* den ikke gjorde det, kunne det være Peter Plys's ubekymrethed, der trods blæsevejret gav dem en god dag.

Men med evangeliets søndagslys i vore hverdage er det anderledes.: evangeliet sætter ikke to muligheder op ved siden af hinanden, men i forlængelse af hinanden.

Når Jesus siger, at vi ikke skal bekymre os, er det ikke fordi han mener, at det hele nok slet ikke går så galt.

Nej Jesu opfordring til at vi ikke skal bekymre os, grunder i, at Guds rige kommer til sidst.

Læser vi dagens evangelium sammen med kapitel 24 og 25 i Matthæusevangeliet, ser vi det helt tydeligt: alt vil gå så galt som det overhovedet kan. Hele verden, ja hele universet, vil styrte sammen og blive til intet. Men det er ikke det sidste, der vil ske. Gud rige med lys og liv i glæde og kærlighed kommer til allersidst for at forblive for evigt. Det er det, vi skal fæste blikket på, og ikke ødelæggelserne.

Og sker det for os, at det bliver Guds rige, der skal komme til os, der begynder at fylde vor opmærksomhed, så det bliver det, der styrer og bestemmer vores liv, så bliver det også Guds riges virkelighed, der fylder os, sådan at det vi gør mod hinanden og siger til hinanden bliver bestemt af den kærlighed og glæde, vi ved, er den yderste horisont for vor tilværelse.

Sker det for os, at Guds riges komme er det vi fæster vor lid til og tror på, så er der ingen bekymring, der kan tage den ro fra os som

kommer af visheden om at alt, også vores egen skæbne, hviler i Guds sikre, stærke hånd.

Amen.